

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Megan Chance
INAMORATA

Copyright © 2014 Megan Chance

All rights reserved.

This edition made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02142-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MEGAN ČANS

Inamorata

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

*Za Kanija,
koji je oduvek verovao*

Omnia mundi fumus et umbra.
Sve na svetu je senka i dim.
– Latinska izreka

PROLOG

PARIZ – 1878.

Mada je ostalo samo nekoliko sati do svitanja, napolju nije bilo tiho. Nikad nije bilo tiho u tom delu Pariza, koji nije bio na naročito dobrom glasu. Žamor smeha i razgovora iz obližnjeg kafea uvlačio se kroz otvoren prozor, zajedno sa tihim dozivanjem bludnica koje su stajale ispred ulaza pokušavajući da zarade još nešto za tu noć. Neke stvari se nisu promenile čak ni posle dve stotine godina.

Prešla sam pogledom preko uličnih senki ispod mog prozora. Još me nije pronašao, ali uskoro hoće, i sve će krenuti iz početka. Previše toga saznao je u Barseloni i znala sam da sad neće odustati.

Nisam znala da li treba da osećam radost ili strepnju zbog njegovog dolaska. Prošlo je već godinu dana, a većinu tog vremena provela sam u tami, senkama i strahu, krijući se od sveta. Dvanaest meseci; i sad sam konačno bila tu, ponovo ona stara, ali samo zato da bih otkrila da se više ne osećam tako dobro u svojoj koži.

Uzdahnula sam i okrenula se od ulice, ostavivši prozor otvoren kako bi sobu proželi mirisi koji su dopirali spolja. Ti mirisi ponekad su bili dovoljni da shvatim gde se nalazim – na kom mestu, u koje vreme. Čim bih napustila brod ili kočiju, zastala bih da duboko udahnem. *Ah, da, ovo je Pariz. Ili London. Ili Madrid ili Rim ili Beč.* Mada ni sama ne znam po čemu sam to određivala, koji su to jedinstveni mirisi pripadali svakom od tih gradova.

A sada sam duboko udahnula miris Pariza. To mi nije bio dom – više nije bilo mesta koje sam mogla tako da nazovem, mada je Pariz bio najbliži tome, a ovaj hotel pripadao je mojoj prošlosti i zato mi je tu bilo prijatno, uprkos atmosferi jeftine pretencioznosti. U međuvremenu, navikla sam samo na najbolje od najboljeg, ali trebalo mi je neko mesto gde ću isceliti svoje rane nakon dugih meseci skrivanja. Poslednji incident ozbiljno me je potresao i bila sam iznurena od pomisli da treba da krenem iz početka, da

treba ponovo da se suočim sa njim, znajući šta je nameravao da uradi, da se ponovo upustim u borbu. Da li je u meni još bilo snage za to?

Prišla sam prljavom ogledalu pored kreveta i podigla kosu, gustu i tamnosmeđu, protkanu upadljivim crvenim pramenovima. Kruna moje slave, tako su neki govorili. Drugi su pisali stihove o mom gracioznom vratu i glatkim ramenima. Moje obnažene grudi krasile su na desetine slikarskih platana. Muzika je slavila moj smeh i moju ćudljivost. *Tvoja lepota biće tvoje bogatstvo*, rekla mi je jednom majka, tako davno da više nisam bila sigurna da li sam se stvarno sećala toga, ili sam to čula od nekog sa strane.

Skinula sam odeću, dohvatila kofer i izvukla uzanu futrolu za brijač. Oštrica je zasvetlucala. Smanjila sam plamen na lampi i ušla u kadu, polako, bez žurbe. Zagnjurila sam telo, deo po deo, ispustivši dubok uzdah i dopustivši da se topla voda nakratko svije oko mene, dok sam se opuštala.

Onda sam podigla ruku iz vode. Spustila sam pogled ka unutrašnjoj strani ručnog zgloba, gde se već nalazio tanušni ružičasti ožiljak, ispod koga je pulsirala vena, plavičasta linija ispod blede kože, kao jasno iscrtana mapa. Prislonila sam brijač i zasekla kožu, žacnuvši se od bola, čekajući – ne znam ni sama... *nešto*, neko osećanje koje nisam poznavala, nešto stvarno, mada ne nužno i novo – dok se krv rascvetavala ispod oštrice, dok sam pravila dubok izdužen rez, prateći liniju starog ožiljka.

Nije bilo ničeg, osim bola i one poznate malodušnosti. Čak ni to nije bilo dovoljno.

Ali znala sam da će biti tako, zar ne?

Okrenula sam se ka drugoj ruci, jednako duboko zasekavši drugu venu, i ispustila brijač na pod. Rane su me pekale dok sam zaranjala ruke u vodu. Posmatrala sam kako se krv raspršuje poput dima dok je isticala iz mojih vena i pravila divne krivudave šare, nošena slabašnom strujom koja je pulsirala u ritmu mog disanja, a onda su te ljupke šare nestale i ostala je samo zamućena voda koja je poprimila homogenu ružičastu, a potom i crvenu boju. Kad je nastupila klonulost, spremno sam je prigrlila. Postala sam neobično laka i sve je delovalo čudno, kao da više nisam bila to što jesam, već neko drugi, moje staro ja koje je zurilo preko sobe posmatrajući ženu prekrivenu blistavim draguljima, obuzeto neumoljivom, nepokolebljivom naklonošću.

U glavi sam još čula njen glas. Čula sam njen smeh. Osećala kako mi se kosa na potiljku mreška od njenog daha, kako mi se dijamanti koje je nosila oko ruke utiskuju u meso. Kako se gubim u njihovom zavodljivom svetlucanju.

Šta najviše želiš, Odil?

Pogledala sam u vodu, sad već veoma crvenu.

Zabacila sam glavu unazad i čekala da svane.

PRVO POGLAVLJE

LONDON – APRIL, 1879.

NIKOLAS

Ne mogu da objasnim kako to počinje ni zašto se dešava, kakva čudna alhemija uzrokuje i pokreće takve stvari. Da li je to šapat na vetru, ili dašak nepoznatog parfema? Šta je to što ljude tera da zastanu upola koraka dok se cenkaju sa trgovcima ili odmeravaju težinu pomorandže na dlanu, obuzeti nekim čudnim hirom, zahvaćeni željom kakvu dotada nisu mogli ni da naslute?

Ne mogu vam reći kako, ali ona to nepogrešivo radi. Ona je taj uzrok i poriv i sve se kreće u ritmu njenog bubnja i svirale. Pratim je godinama, dovoljno dugo da prepoznam kad to počne da se dešava, kad svi naprasno počnu da pričaju o Parizu, ili kad preusmere svoje misli na Rim ili Beč ili Madrid.

Ali sad mi se učinilo da je moj osećaj za vreme zakazao. Poslednjih meseci uvek sam bio korak iza nje, uvek sam stizao tek nakon njenog odlaska. Strpljenje mi nikad nije bilo jača strana pa sam kipteo od ozlojeđenosti što nisam u stanju da joj uđem u trag. Nisam smeo da dopustim da mi tako dugo nestane sa vidika. Prošlo je već dve i po godine od Barselone. Sat je otkucavao. Uskoro će morati da napravi izbor. To je bila kletva koja me je pre sedam godina gurnula na ovaj put, ali sada sam u tome pronalazio i delimičnu utehu. Nije mogla još dugo da se krije. Njena priroda joj nije to dopuštala. Pronaći ću je. Mogao sam samo da se nadam da ću to učiniti pre nego što bude prekasno.

Znao sam da je u Londonu – ili da je donedavno bila tamo – i da ću tu saznati njen sledeći korak. Ali još ništa nisam našuo, pa sam bio uznemiren i razdražljiv, zbog čega sam te večeri odustao od posete otmenim salonima,

gde sam bio redovan gost, i rešio da potražim mir i utehu u gradskoj taverni. Samo što sam navalio na tešku pitu s mesom koju moji sunarodnici smatraju jestivom, a moj stari prijatelj, Džajls Martin, umetnik neznatne slave i još nezatnijeg talenta, banu unutra.

Bez oklevanja smestio se za moj sto, zgrabio parče pite i gurnuo ga u usta, gledajući me preko naočara naherenih na vrhu dugog aristokratskog nosa. Mahinalno je ispravio naočari i uzbuđeno rekao: „Došao sam na jednu ideju, Nik. Znam šta ću sledeće uraditi!“

„Da čujem, ko je ovog puta u pitanju?“; jetko sam uzvratio. „Jesi li konačno ubedio onu malu ridokosu sa riblje pijace da ti pozira gola?“

„Ma ne“, rekao je on, hladan kao špricer. „Plašim se da nema vajde od toga. Prelazim na nešto drugo. Konačno sam doneo odluku – znam na čemu ću izgraditi svoju karijeru. Na *plenerizmu!*“

Skeptično ga osmotrih. „Da slikaš pejzaže? Ti?“ Džajls je mrzeo atmosferske fenomene. Više je voleo da provodi vreme zatvoren u sobi sa svojom najnovijom „inspiracijom“, koja bi obično potrajala tek koliko mu je trebalo da joj se zavuče između butina.

„Ne bilo kakve pejzaže, Nik. Hajde, pokušaj da zamisliš. Živopisno propadanje. Oronule građevine. Uzvišeno siromaštvo...“

„Uzvišeno siromaštvo? Ovde? Blagi bože, šta li si samo pio!“

„Ne *ovde*“, nestrpljivo odvrati Džajls, posegnuvši za još jednim komadom moje večere. „London za mene više nema čari.“

„Gde ćeš onda? U Pariz?“ Dao sam mu ostatak pite, koja se uglavnom sastojala od masnog prhkog testa i hrskavice umesto mesa. On prstima otkinu zalogaj.

„U Veneciju“, reče.

„Ah, Venecija. A kako si došao na tu ideju?“

„U poslednje vreme svi pričaju samo o tome. Visler planira da ode tamo. Duvenek se nosi mišlju da napusti svoje bečke studente, pa da i on zapali u tom pravcu.“

To mi je privuklo pažnju. „Obojica?“

„Kažu da je sad najbolje vreme.“ Zagledao se kroz prozor taverne, kao da je video Ekstazu glavom i bradom. „Znaš, nikada ništa nisam tako želeo.“

Taj pogled u Džajlsovim očima – odmah mi je sve bilo jasno. Grad o kome su svi pričali. Muškarci koji su navrat-nanos dizali ruke od predašnjih planova. Tajac u Džajlsovom glasu kad je izgovorio tu reč, *Venecija*: kao da je izgarao već od same pomisli na nju, kao da su sve draži ovog sveta – uključujući ljupku ridokosu kojom je bio opsednut pre samo nekoliko dana – pale u njen zasenak.

Mom čekanju došao je kraj.

Jedva sam obuzdao uzbuđenje. Najležernije što sam mogao, upitah: „Venecija, kažeš? Da budem iskren, i ja bih rado krenuo tamo.“

„Pođi sa mnom“, ponudi Džajls. „Dođavola, možemo zajedno da iznajmimo smeštaj, da podelimo troškove, takve stvari. Verujem da ćeš ti, kao pesnik, tamo pronaći jednako snažno nadahnuće kao ostali umetnici.“

„A tamo će sigurno biti i dovoljno mladih Venecijanki koje žive u *uzvišenom siromaštvu* i koje se neće libiti da zarade koju paru“, šaljivo sam natuknuo.

On je prasnuo u smeh, a ja sam naručio još jedno pivo. Mada sam čitave večeri nastavio da se šalim sa njim, bio sam previše rasejan da bih se kasnije setio o čemu smo pričali. Venecija. Kako mi to ranije nije palo na pamet? Grad privida i dvoličnosti i raspadanja. Kao stvoren za nju. Ona je bila oličenje Venecije, sa svojom besmrtnom sposobnošću da se odupre vremenu, sa tim divnim tajanstvenim očima koje su obećavale izbavljenje i spas, i usnama koje su šaputale na stotine zanosnih obećanja.

Obećanja satkanih od laži.

Bilo je to savršeno mesto za zadatak koji mi je dodeljen. Dotad još nisam čuo za nekog novog umetničkog genija, niko još nije pričao o novim delima koja će nadahnuti buduća pokolenja, pa sam pretpostavljao da još nije odabrala. Ostalo je još samo šest meseci u tom ciklusu – ne baš puno vremena, bar za nju – što je značilo da sam bio blizu. Užas koji je proistekao iz mog poslednjeg pokušaja da je uništim još me je proganjao, ali sada sam znao šta mogu da očekujem. Sada sam imao plan. Ovoga puta konačno ću dobiti ono što sam želeo.

DRUGO POGLAVLJE

VENECIJA – SEPTEMBAR, 1879.

SOFI

U svim knjigama koje sam pročitala pisalo je da je Venecija ubedljivo najlepša ako joj pridemo s mora, u osvit ili suton, i da se prvi put *mora* videti iz tog ugla. Sasvim prirodno, mi to nismo učinili. Moj brat blizanac i ja prvi put smo se sreli sa Venecijom u gluvo doba noći, i to ne ploveći na romantičnoj gondoli, već vireći kroz prozor voza koji je jurio preko železničkog mosta iz pravca turobnog Mestrea.*

Pribijala sam nos uz staklo, nestrpljivo sklanjajući veo koji mi je visio sa šešira da bolje vidim, ali nije bilo šta da se vidi. Činilo se da čak i sâm voz visi u neprozirnoj tmuni. Varnice iz parne mašine sevale su kroz vazduh i pretvarale se u pepeo, kao jedini dokaz da smo se kretali. Imala sam čudan utisak da smo potpuno sami u tom mraku, samo Džozef i ja, u tom prigušeno osvetljenom kupeu, da oboje plutamo u ništavilu, da se rastaćemo u ništavilo.

„Još malo pa stižemo“, rekla sam.

Moj brat se pospano osmehnuo, sa jamicama koje su poskočile sa obe strane usana, predivan čak i u tom bunovnom stanju. „Nemaš razloga za brigu, Sof. Obećao sam ti, zar ne?“

„Jesi.“

On mi stegnu šaku. „Ovo će uspeti. Dobićemo sve što želimo. Videćeš.“

Slegla sam ramenima i zagledala se u odbojnu tamu. Još je bilo prerano da se pojavi mesec. Bila sam razočarana. *Tako* sam želela da moj prvi susret sa Venecijom izgleda kao u nekom romanu, da posmatram kako se crkveni zvonici i vitki dimnjaci ocrtavaju na ružičasto-ljubičastom nebu dok slušam

* Kopneni deo Venecije. (Prim. prev.)

tiho šljapkanje gondolijerovog vesla. Pročitala sam Marijev putnički priručnik od korice do korice, više puta zaredom – čak i sada bio mi je nadohvat ruke, u spoljašnjem džepu putne torbe koja mi se naslanjala uz noge. Džozefu sam hiljadu puta opisala kako će to izgledati, mada mi se on samo smejao, govoreći: „To su samo kitnjaste reči. One nikad ne mogu da predoče ono što ću ja predočiti svojom četkicom.“

Čim smo odlučili da uteknemo iz Njujorka, prionula sam na pripreme za putovanje. Napravila sam spiskove svih mesta koja ćemo posetiti, svih stvari na koje treba da obratimo pažnju, mada sam znala da je moj trud uzaludan. Džozef nije otvorio nijednu knjigu i slušao je moje planove čisto zabave radi, ali uprkos tome znala sam da je on bio taj koji će istinski upoznati grad čim budemo kročili tamo. Da će ga upoznati na onaj čudan način na koji je upijao sve oko sebe, sagledavao ono što je bilo važno, pronalazio stvari za koje nisam ni znala da treba da ih potražim. Sve moje reči – prikupljene iz Marijevih, Raskinovih, Bajronovih i Hauelsovih knjiga – biće ništavne u poređenju s tim.

Pa ipak, nisam baš sve mogla da prepustim slučaju, zar ne? Toliko toga zavisilo je od ovog putovanja. Praktično sve, kao što je Džozef govorio.

Ništa ne prepuštaš slučaju, Sof. Sve prepuštaš meni.

To je bila istina. Džozefov talenat i samouverenost i ranije su nam otvarali vrata. Ali nikad nisam bila opuštена kao moj brat i znala sam šta se skrivalo ispod njegovog samopouzdanja. Nisam mogla da potisnem nervozu i strah. Želela sam toliko toga za njega – Venecija *mora* da bude odgovor kome smo se nadali.

„Brineš“, rekao je šapatom, sagnuvši se ka meni. Osetila sam toplinu njegovog daha na goljoj koži iza uha i okrenula se da ga poljubim.

„Ne brinem, stvarno. Bar ne mnogo. Oh, kad ćemo *stići*?“

„Upravo *stižemo*“, odgovorio je, skrenuvši pogled ka prozoru i pokazavši mi da učinim isto. Tad sam ga ugledala. Sićušne čiode svetlosti koje su se polako uvećavale, grad koji se rascvetavao u tami, šireći se i šireći, sve dok više nisam mogla da kažem šta je bila stvarna slika, a šta samo odraz. Ali pre nego što sam stigla istinski da pojmem taj prizor, voz je ušao u stanicu, zatresao se i zakočio. Oblak dima pokuljao je ka prozoru, momentalno zamutivši sliku, i posle toga se sve svelo na puki metež. Džozef je ustao, zgrabio moju i svoju torbu i rekao, zadirkujući me: „Planiraš da ovde provedeš čitavu noć?“

Krenula sam za njim, grčevito ga držeći podruku dok nas je uvodio na stanicu, gde su ljudi jurcali tamo-amo, gurajući se, sa prtljagom u rukama, dok su italijanski službenici u iznošenim sivo-zelenim uniformama tražili pasoše. Džozef je prebacio obe torbe na jednu stranu i zavukao ruku u džep da uzme naše isprave, koje su pregledali tako brzo da smo nastavili dalje

pre nego što sam stigla da se osvestim, manevrišući oko gomila nabacanih kofera i prtljaga i ručnih kolica, i ljudi koji su bili tako zbijeni da se nisam usuđivala ni na trenutak da pustim bratovu ruku.

Sad smo već prolazili kroz kordon – sačinjen od nosača i vodiča i muškaraca koji su pokušavali da nas navedu da pogledamo u ovom ili onom pravcu, gestikulirajući i vičući na italijanskom koji sam jedva razumela. Zvučao je sasvim drugačije od onog iz Rima, mada su to svakako bile iste reči. Džozef je prišao jednom od nosača – sitnom muškarcu sa izrazito krupnim smeđim očima i službenom značkom na reveru – koji nas je na savršenom francuskom upitao gde želimo da idemo, a ja sam kao iz topa odgovorila, pre nego što je moj brat stigao bilo šta da izusti: „Na omnibus. Treba da potražimo omnibus.“

Nosač je klimnuo i krenuo. Ali Džozef je dobio: „Nećemo omnibusom.“

Nosač je zastao. Zbunjeno sam pogledala u brata. „Ali u priručniku piše da je omnibus jeftiniji.“

„Došli smo u Veneciju, Sof“, rekao je.

Gledala sam ga, ništa ne shvatajući, a on se okrenuo ka nosaču i rekao na francuskom: „Uzećemo gondolu.“

„Ali, Džozefe, to previše...“, zaustila sam.

„Želela si da vidiš grad sa lagune u suton“, rekao je blago, samo za moje uši. „Ali ćeš ga umesto toga videti po mraku, sa Velikog kanala. Naša prva noć u Veneciji, pod sjajem zvezda. Biće kao u nekoj od tvojih priča.“

Kako je dobro znao čemu neću moći da odolim.

„Kuda, mesje?“, upitao je nosač.

Džozef me upitno pogleda i tog časa sam ozlojeđeno shvatila da nije zapamtio ime hotela. „*Albergo Beale Danijeli*“, rekla sam.

Nosač je klimnuo. Skrenuo je pogled ka torbama koje je Džozef držao i upitao da li imamo još prtljaga, a Džozef je pokazao na mali zajednički kofer koji je žalosno čamio među gomilom drugih kofera. Primitila sam kako nas nosač odmerava, ovog puta ispod oka, kao da je shvatio da nemamo novca. Obrazi mi postadoše zajapureni i tek kada je nosač uredio da nam dostave kofer u hotel i poveo nas kroz gužvu ka staničnom izlazu, gde je voda Velikog kanala zapljuskivala kamene stepenice, i kada se pred našim očima ukazala zlatna kupola Crkve Svetog Simeona i blesnuo nadzemaljski sjaj tog čudesnog grada, zaboravila sam na svoju postidjenost. Zastala sam, cimnuvši Džozefa za ruku i nateravši ljude iza nas da posrnu i opsuju u bradu.

„Oh“, rekla sam bez daha, a Džozef je prasnuo u smeh i nežno me povukao ka muškarcu koji nam je čušnuo parče papira sa navedenim tarifama za vožnju gondolom.

Džozef uopšte nije pogledao u papir. Samo me je poveo ka nizu gondola koje su čekale putnike: čudno oblikovani pogrebni čamci koji su blago poskakivali na vodenoj struji, sa maglovito pretećim šiljcima na prednjem delu. Moj brat je dodao naše torbe visokom plećatom gondolijeru, čije lice nisam mogla da razaberem u tami i podigao glavu ka nebu. „Izašle su zvezde. Gledaj.“

Bio je u pravu. Svetlucava prašina na beskrajnom plavom prostranstvu. Ispred mene, voda se talasala poput namreškanih nabora tamne svile, prošarana poskakujućim odrazima fenjera koji su visili na prednjem delu gondola, i srce odjednom počeo da mi buja od lepote i romantičnosti tog prizora. „Razmazićeš me“, rekla sam.

„Zar ne zaslužuješ to?“ Džozefove tamnoplave oči postale su skoro crne u toj tami, crne i svetlucave. „Zar oboje to ne zaslužujemo?“

Uzeo me je za ruku i predao me gondolijeru. Njegovi izduženi snažni prsti sklopiše se oko mojih, topli čak i kroz rukavicu, dok mi je pomagao da uđem u čamac. Smestila sam se na središnji deo gondole, na gomilu jastuka presvučenih crnom kožom, najudobnije što sam mogla, mada su ti jastuci bili predviđeni za leškarenje, što je bilo neizvodljivo u korsetu i uzanim suknjama.

Džozef se smestio pored mene, opruživši duge noge. Bele pantalone blistale su mu u mraku. Bele, uprkos čitavom danu prašnjavog putovanja, bez vidljivih tragova prljavštine. Prebacio je ruku oko mojih leđa, pruživši mi udoban oslonac i izmamivši mi zahvalan osmeh.

Čamac se otisnuo preko Velikog kanala i istog časa zaronismo u svet impresija. Druge gondole jezdile su pored nas poput mračnih pogrebnih kola, dok su poskakujući oreoli raznobojnih fenjera stvarali zavodljivu misterioznu atmosferu. Napuštene palate izranjale su iz vode odišući oronulom veličajnošću, zajedno sa podrhtavajućim odrazima koji su stvarali čudan lavirint koji se neprestano stapao i raspršivao, stalno se menjajući, u toj meri da nijednog časa nisam bila sigurna šta je stvarnost, a šta opsena. Neka senka lako je mogla da se pretvori u čoveka koji bi nestao iza nečujno otvorenih vrata, iskošeni snop svetlosti na trenutak bi blesnuo u tami i potom iščeznuo, treperavi plamen sveća i uljanih lampi iz uličnih svetilišta lebdeo je kroz beskrajnu tamu. Dok smo prolazili ispod balkona, hvatali smo deliće muzike i razgovora, izdvojene zvukove koji su plutali preko vode.

Kroz vazduh je lepršao dašak neuhvatljivog parfema i miris rečne vode, pomešan sa mirisom morske plime i prastarog kamena. Džozef i ja smo ćutali, zanemeli od čuda, dok smo se spuštali niz Kanal. Činilo se da će ta vožnja večno trajati i bilo mi je drago zbog toga jer to beše tako jedinstveno

i zadivljujuće iskustvo, a onda se odjednom pred nama ukaza Kampanile,* stubovi na Molu, Crkva Svetog Marka sa čuvenim krilatim lavom, svetlucava ružičasto-bela fasada Duždeve palate, sve tako divno i neočekivano, uprkos činjenici da sam *očekivala* da sve to vidim. Samo... ne na taj način, ne u toj začaranoj tami.

Čamac je skrenuo u uzani kanal i zaustavio se samo nekoliko metara iza niskog lučnog mosta. „*Danijeli*“, objavi gondolijer dubokim glasom.

Džozef je skočio na noge i pomogao mi da izađem na klizavo kameno stepenište. Dogovorio se da nam unesu kofer i pokupio dve ručne torbe, a onda smo zajedno ušli u hotel.

Pre toga se nikad nisam obrela na tako otmenom mestu. Osećala sam se kao uljez dok sam šarala očima preko mermernih podova i zidova, mavarskih lukova i orijentalnih stubova. Predvorje je bilo raskošno, sa pozlaćenim stepeništem koje je vodilo ka atrijumu. Nismo bili dovoljno imućni da tu odsednemo – kako sam samo mogla da ugovorim tako nešto! Kad je Džozef prišao recepciji da nas prijavi, bila sam uverena da će hotelski službenik reći: „Oh, mesje, stvarno mi je žao, ali niste dobro obavješteni u pogledu cene. Plašim se da ćete morati da platite mnogo više.“ Ali recepcioner je samo dao Džozefu da potpiše neki papir i već sledećeg trenutka išli smo uz te nemoguće uzane, prelepe stepenice, pored još galerija i još pozlate. Blistava svetlost razlivala se iz zidnih svećnjaka i na sve strane bilo je toliko teškog mermera da nisam mogla da se načudim kako čitava građevina ne potone u lagunu.

Kad smo konačno stigli do naše sobe, i kada se nosač udaljio, leđima sam se naslonila na vrata i rekla: „Jesi li proverio cenu? Jesam li napravila strašnu grešku?“

Džozef je već krenuo ka prozoru da pomeri sivkastoplave baršunaste zavese. Osvrnuo se preko ramena. „Jeftinije je nego što si mislila. I ostaćemo samo dok ne pronađemo drugi smeštaj.“

„Mogla sam da odaberem i neko drugo mesto. Sutra ću potražiti...“

On mi pokaza da priđem. Kad sam to učinila, nežno me je povukao ka sebi, prislonivši moja leđa uz svoje grudi. Obgrlio me je rukama i naslonio bradu na moje teme. „Pogledaj tamo“, prošaptao je dubokim, treperavim glasom. „Kao mesto sa koga su potekle tvoje priče.“

Krenula sam za njegovim pogledom. Ispred mene svetlucao je kanal, zvonici i kule sa ostrva San Đorđo Mađore senovito su se nazirali u daljini. Sa desne strane pružao se mol, na desetine gondola usidrenih preko noći,

* Zvonik na Trgu Svetog Marka. (Prim. prev.)

crne senke oštih obrisa nasuprot *fondamenti** koja se kupala u prigušenoj svetlosti fenjera. Stvarno je izgledalo kao prizor iz bajke.

„Prelepo je“, rekao je glasom punim poštovanja. Mogla sam da osetim njegovo divljenje dok me je držao u zagrljaju. Savio se ka prozoru, okrznuvši mi obraz svojom tamnom kosom. „Savršeno si to obavila, Sof. Nemoj slučajno da ti bude žao.“

Duboko sam udahnula. „A šta ćemo sutra?“

„Sutra ću ti otkriti sa kim treba da se upoznamo. Pronaći ću neki način da se uvučemo gde treba. Neće nam trebati više od nekoliko dana, obećavam ti, a ti ćeš za to vreme potražiti neki stan za iznajmljivanje. U redu?“

Stegnula sam njegove ruke, držeći ga u mestu, i klimnula glavom. Kosa mi se izvukla iz ukosnica, zakačivši se za njegovu tek izraslu bradu. „U redu.“

Polako se odmakao. Pustila sam ga da to učini. „Hajde sad“, rekao je. „Idi u krevet. Umorna si.“

„I ti si sigurno umoran.“

„Nisam još. Hoću još malo da gledam.“

Bio je u pravu. Bila sam umorna. Raskopčala sam kaput i skinula šešir i rukavice. Otišla sam do njega da mi pomogne oko bezbroj kopči na haljini i podsuknjama i korsetu, što je on i učinio, ne skidajući svoje duboke plave oči sa slike koja se pružala sa druge strane prozora.

Presvukla sam se u spavaćicu, raspustila kosu i zastala ispred toaletnog stočića da se očešljam. Kad sam krenula da upletem kosu, Džozef je rekao: „Ostavi je“, i znala sam šta je nameravao da uradi. Pustila sam da mi se kosa prospe preko ramena, tamna i talasasta, onako kako je voleo, i krenula ka krevetu. U sobi je bilo hladno i vlažno. Nije bilo kamina ni peći. Legla sam preko dušeka – bio je debeo i udoban. „Mogu li da dobijem ćebe?“, upitala sam.

Džozef je odmahnuo glavom. Nisam se bunila. Ležala sam preko prekrivača i čekala. Ali on je samo stajao pored prozora, a ja sam bila previše umorna pa sam zatvorila oči. Osetila sam kako mi se san prikrada, uprkos hladnoći, i ponovo sam bila na Kanalu, u gondoli koja se njihala pod zvezdama, dok je voda zapljuskivala bočne strane čamca u utešnom spokojnom ritmu, i tek tada, u nekom dalekom kutku svog uma, čula sam kako Džozef konačno kreće ka svojoj torbi. Čula sam šuškanje dok je uzimao ono što mu je potrebno, škripu bele stolice sa pozlatom kad ju je povukao preko poda, tik do kreveta. Čula sam njegovo disanje, tiho šuštanje papira, struganje ugljena. Nisam otvorila oči, niti je on to tražio. Samo sam ležala i čekala da me šljapkanje vode i poznati ritam njegovog crtanja uljuljkaju u san.

* *Fondamenta*, venecijanski naziv za zidanu obalu pored kanala. (Prim. prev.)

TREĆE POGLAVLJE

NIKOLAS

Posmatrao sam je na pijaci u Rijaltu, kako šeta između ribarskih tezgi i uličnih prodavaca, kao oličenje gracioznosti koju nijedno oko nije moglo da previdi, tako lepa da se duša kidala od čežnje za njom. To je bila jedina stvar koja se nikad nije promenila: uprkos svemu što sam saznao o njoj, ta razdiruća želja je opstala – zauvek, kako sam se plašio – kao vlastita bolest koja me je satirala. Niko nije mogao da se poredi sa njom dok je jezdila nad piramidama pegavih šljiva i vrhom prsta elegantno pritiskala tunu da proveriti koliko je sveža. Prasnula je u zvonki smeh dok je stajala pred piljarskom tezgom držeći svetlucavu papriku na dlanu, sa tim savršenim, blago razmaknutim usnama i blistavim belim zubima. Nosila je tamnoplavu odeću koja je isticala crvenilo njene kose i sivilo njenih očiju. Dugmići od ahata. Šešir sa crnim perom koje joj je poigravalo preko obraza.

Sklonio sam se sa vidika. Uskoro ću obznaniti svoje prisustvo, ali sam zasad samo čekao među senkama dok je kupovala crvenu mreću, veknu hleba, jednu dinju – bila je naročito slaba na dinje – mada nijedna od tih stvari nije mogla da utaži njenu istinsku glad.

Pratio sam je u stopu, kao njen revnosni poklonik, što sam zapravo i bio, dok je prilazila malom kafeu, gde se smestila za jedan od stolova na samoj ulici. Sakrio sam se iza tezge na kojoj se prodavao pikantni zguaseto* i posmatrao je kako radoznalo šara očima. Kao i uvek, osećao sam njenu privlačnost, sada još snažniju, kao što je bilo uvek kad smo se bližili kraju, i znao sam da su je i drugi osećali – ulični žongler zateturao se dok je prolazila, ispustivši jedan od čunjeva; orguljaš je počeo ušeprtljano da prebira po dirkama. Ali tog jutra nije bila u lovu, shvatio sam. Čekala je, što je značilo da

* *Sguassetto*, dagnje u umaku od paradajza. (Prim. prev.)